Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΟΥΚΕΡ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ λύπη μου ἦταν πειὰ ἀπερίγραπτη.

Σήκωσα τὸ πτῶμα τοῦ ἄτυχου συντρόφου μου στοὺς ὤμους μου, τὸ μετέφερα ἔξω ἀπὸ τὸν πύργο, κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα, ἔσκαψα μὲ τὸ μαχαῖρι μου τὸ μαλακὸ χῶμα, παιδεύτηκα καὶ ἱδρωκόπησα ἐπὶ τρεῖς ὧρες κι' ἐπὶ τέλους τοῦ ἄνοιξα ἕνα λάκκο βαθύ, γιὰ νὰ μὴν τὸν ξεθάψουν τ' ἀγρίμια τοῦ δάσους τὴ νύχτα, καὶ τὸν ἐτοποθέτησα μέσα.

Μὲ δακρυσμένα τὰ μάτια στάθηκα πάνω ἀπ' τὸ πρόχειρο κιβοῦρι του καὶ ἔψαλα ὅ,τι θυμόμουν ἀπ' τὴ νεκρώσιμη ἀκολουθία.

Ἔβαλα ἔπειτα στὸν κόρφο τοῦ νεκροῦ ἕνα κομμάτι ἀπ' τὸν ἅγιο ἄρτο, ἔρριξα πάνω του ὅσα βρῆκα γύρω ἀγριολούλουδα, σκέπασα τὸν τάφο καλὰ μὲ χῶμα κι' ἔμπηξα ἀπὸ πάνω, ἀνάμεσα σὲ δυὸ μεγάλες πλάκες, ἕναν πρόχειρο σταυρό.

Τοῦκαμα ὅλ' αὐτὰ γρήγορα-γρήγορα κι' ὡστόσο μὲ πῆρε μεσημέρι. Ἔπρεπε νὰ γυρίσω τὸ γρηγορώτερο στὴν ἔπαυλι. Ἔπειτ' ἀπὸ καιρὸ μποροῦσα νὰ ξανάρθω στὸ μέρος αὐτό, νὰ ξεθάψω τὸν ἄτυχο φίλο μου, νὰ πάρω τὰ κόκκαλά του καὶ νὰ τὰ μεταφέρω στὸ νεκροταφεῖο τῆς ἐπαύλεως.

Μολαταῦτα δὲν ἤθελα νὰ φύγω, χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶ τὸ Βρυκόλακα γιὰ τὸ θάνατο τοῦ συντρόφου μου.

Ἤξερα καλὰ ποῦ θὰ τὸν εὕρισκα. Δὲν θἄχανα ἄλλωστε παρὰ λίγα λεπτά...

Δοκίμασα τὰ ὅπλα μου καὶ ξαναμπῆκα στὸν πύργο. Διέσχισα τὴν αὐλή, ἀνέβηκα τὴ σκάλα, πέρασα τὰ διάφορα διαμερίσματα, χωρὶς νὰ σταθῶ στιγμή, κατέβηκα τὴ σκάλα ποὺ φερνε στὴν ἐσωτερικὴ ἐκείνη αὐλίτσα καὶ βρέθηκα μπρὸς στὸ θολωτὸ κτίριο, μέσα στὸ ὁποῖο ἀντικρύσαμε τὴν προηγουμένη ἡμέρα τὸ **Δράκουλα.**

Τίποτα δὲν εἶχε ἀλλάξει στὸ μέρος αὐτό. Τὸ τραπέζι βρισκόταν στὴν ἴδια θέσι ποὺ τὸ εἴχαμε βάλει, κάτω ἀπ' τὸ παράθυρο. Σήκωσα ἀπὸ κάτω τὸ κάθισμα ποὔχαμε ρίξει ἐναντίον τῶν ποντικῶν, τὸ ἔβαλα πάνω στὸ τραπέζι, ἀνέβηκα σ' αὐτὸ καὶ κύτταξα μέσα στὸ καταφύγιο τοῦ Βρυκόλακα. Κατάρα!... Ὁ Δράκουλας δὲν ἦταν πειὰ ἐκεῖ. Τὸ καταφύγιό του ἦταν ἔρημο...

Πονηρὸς καὶ καταχθόνιος ὅπως ἦταν, σκέφτηκε ὅτι μποροῦσα νὰ ξαναγυρίσω στὸν πύργο καὶ τρύπωσε κάπου ἀλλοῦ, πρὶν πέσει στὸ λήθαργό του.

Πήδησα στὴ γῆ ἀπογοητευμένος καὶ χωρὶς νὰ χάνω καιρὸ ἔτρεξα νὰ ξανάβγω ἀπὸ τὸν πύργο τῆς κατάρας καὶ τοῦ θανάτου. Ἂν τὴ δεύτερη αὐτὴ φορὰ ριχνόντουσαν ἀπάνω μου οἱ ἀταίσιοι ἐκεῖνοι ποντικοί, θἄμοιν χαμένος. Εὐτυχῶς ὁ πύργος ἦταν ἔρημος καὶ βυθισμένος στὴν πένθιμη σιωπή του. Βγῆκα ἔξω, γονάτισα λίγες στιγμὲς πάνω ἀπ' τὸν τάφο τοῦ συντρόφου μου, ἔκαμα τὸ σταυρό μου, προσευχήθηκα γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς του καὶ ξαναπῆρα πικραμένος, ἀπελπισμένος καὶ παραπαιτῶντας ἀπ' τὴν ἐξάντλησι, τὸ δρόμο γιὰ τὴν ἔπαυλι.

Ἔλπιζα νὰ φτάσω στὴν ἔπαυλι πρὶν νυχτώσει βαδίζοντας ὅσο μποροῦσα γρήγορα, μὰ γελάστηκα. Μετὰ μᾶς ὥρας δρόμο, τὰ πόδια μου κόπηκαν καὶ δυνατὲς ζαλάδες σκότιζαν καὶ θόλωναν τὸ φῶς μου. Σκέφτηκα νὰ καθήσω κάπου νὰ συνέλθω, μὰ δὲν τόλμησα νὰ τὸ κάμω. Ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ βυθιστῶ στὸν ὕπνο ἀπ' τὴ μεγάλη ἐξάντλησι καὶ νὰ μὲ βρῆ ἡ νύχτα μέσα στὴν ἄγρια αὐτὴ ἐρημιά.

Τράβηξα λοιπὸν μπροστὰ τρεκλίζοντας σὰν μεθυσμένος, μὲ μισόκλειστα τὰ μάτια, κοντανασαίνοντας, βαδίζοντας ἐντελῶς μηχανικά....

Μιὰ ὥρα περπατοῦσα ἔτσι σὰν ὑπνοβάτης. Ἔξαφνα στάθηκα, ἄνοιξα καλὰ τὰ μάτια μου καὶ εἶδα, μὲ τρόμο, πὼς βρισκόμουν σ' ἕνα μέρος ἐντελῶς ἄγνωστό μου. Λίγο ἔλειψε νὰ σωριαστῶ κάτω ἀπ' τὴν ταραχή μου. Εἶχα παραπλανηθεῖ!... Ἐμπρός μου, σ' ἑκατὸ βημάτων ἀπόστασι, ὑψωνόταν ἕνας βράχος κάθετος, σὰν πανύψηλος τοῖχος. Τὸ μέρος γύρω ἦταν γεμᾶτο δέντρα καὶ θάμνους. Ἔξαφνα, ἐνῶ ἔστεκα σὰν χαμένος, ἄκουσα πίσω ἀπ' τὸ βράχο ἐκεῖνο κουδέντες. Ἤσαν λοιπὸν ἄνθρωποι ἐκεῖ πίσω; Ἀλλὰ τί εἴδους ἄνθρωποι; Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα ν' ἀπομακρυνθῶ. Ἤξερα καλὰ πὼς στὰ μέρη αὐτὰ γύριζαν λησταί. Ἐπίβρα λοιπὸν ἕνα στενὸ μονοπάτι ἀνάμεσα στοὺς θάμνους κι' ἀνέβηκα σ' ἕνα ἀντικρινὸ ὕψωμα. Ἀπὸ ἐκεῖ τὸ πίσω μέρος τοῦ βράχου φαινόταν καλά. Ἄνοιξα λίγο τὰ κλαδιὰ καὶ κύτταξα. Δὲν εἶχα κάνει λάθος. Στὴ ρίζα τοῦ βράχου ἦσαν κατασκηνωμένοι δέκα-δώδεκα τσιγγάνοι ληταί, μ' ἀπαίσιες φυσιογνωμίες, πάνοπλοι. Ἂν ἔπεφτα στὰ χέρια τους, θἄχα κακὰ ξεμπερδέμματα. Γι' αὐτὸ κατέβηκα συρόμενος μὲ τὴν κοιλιὰ ἀπ' τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὑψώματος καὶ πῆρα στὴν τύχη ἕνα μονοπάτι, ἐλπίζοντας νὰ βρῶ τὸ δρόμο ποὔφερνε στὴν ἔπαυλι.

Ὁ κίνδυνος τῶν ληστῶν μ' εἶχε φέρει κάπως στὰ σύγκαλά μου. Προχωροῦσα σκυφτὰ κι' ὅσο μποροῦσα πιὸ γρήγορα. Περπατοῦσα ὧρες κι' ὧρες. Ἦταν πειὰ ἀπόγευμα. Ὁ ἥλιος ἔγερνε πρὸς τὴ δύσι, ὅταν ἔξαφνα μιὰ δυνατὴ κραυγὴ ἔφτασε στ' αὐτιά μου:

— Ὀεεέέ!...

Φοβισμένος, μὴν ξέροντας μὲ ποιοὺς ἔχω νὰ κάμω, ἔπεσα ἀνάμεσα στοὺς θάμνους καὶ ἀφουγκράστηκα. Ἄκουσα τότε κάλπασμα ἀλόγων. Ἀνασήκωσα λίγο τὸ κεφάλι μου καὶ εἶδα νὰ τρέχουν πρὸς τὸ μέρος μου δυὸ ἱππεῖς. Δὲν διέκρινα ποιοὶ ἦσαν κι' ἐξακολούθησα νὰ μένω κρυμμένος ὅς ποὺ πλησίασαν. Τότε τοὺς εἶδα καλὰ καὶ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ξέφυγε ἀπὸ τὰ στήθεια μου. Ἦσαν οἱ δυὸ γυιοί μου. Τοὺς ἔστελνε ὁ Θεός!...

Μόλις πρόβαλα ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς θάμνους καὶ μὲ εἶδαν, πήδησαν κάτω ἀπ' τ' ἄλογά τους κι' ἔτρεξαν νὰ μ' ἀγκαλιάσουν.

— Πατέρα!... Πατέρα!... Ἂς εἶνε εὐλογημένο τ' ὄνομα τοῦ Κυρίου!...

Ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά τους μισολιπόθυμος. Μ' ἀνέβασαν στὸ ἕνα ἀπ' τ' ἄλογά τους καὶ γυρίσαμε στὴν ἔπαυλι. Τρεῖς μέρες ἔμεινα στο κρεββάτι, ὅσο νὰ συνέλθω.

Τὴν τρίτη μέρα κάλεσα κοντά μου τοὺς γυιούς μου, τοὺς ὥρισα νὰ μὴν ποῦν λέξι καὶ τρομάξουν τὶς γυναῖκες καὶ τοὺς διηγήθηκα τὶς τρομερες περιπετειές μου καὶ τὸν τραγικὸ θάνατο τοῦ Δημήτρη.

— Παιδιά μου, τοὺς ἐτόνισα τέλος, πρέπει νὰ φύγουμε ἀπ' τὰ καταραμένα αὐτὰ μέρη, ἀλλοιῶς εἴμαστε χαμένοι. Ὁ Βρυκόλακας θὰ ξαναρθῆ. Θὰ ρθῆ ἐδῶ, μέσα στὸ σπίτι μας, νὰ μᾶς κάνη κακό...

Ἄχ, γιατί νὰ μὴ μ' ἀκούσουν τὰ παιδιά μου; Ἔτσι θὰ χάναμε τὴν περιουσία μας, μὰ θὰ γλυτώναμε...

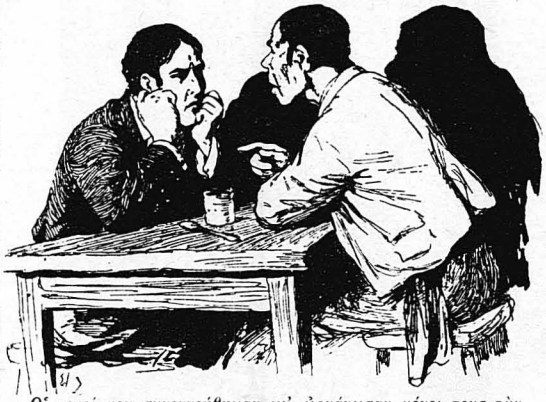

Οἱ γυιοί μου συνεννοήθηκαν κι' ὠργάνωσαν μόνοι τους τὴν ἄμυνα τῆς ἐπαύλεως...

Οἱ γυιοί μου ὅμως ἦσαν νέοι, γενναῖοι, δυνατοί, μὰ κι' ἀπερίσκεπτοι. Δὲν ἤθελαν μὲ κανένα τρόπο ν' ἀφήσουμε τὸ χτῆμα μας.

— Ὄχι, πατέρα, μοῦ εἶπαν κι' οἱ δυὸ μ' ἕνα στόμα. Θὰ μείνουμε ἐδῶ. Κι' ἀλλοίμονο στὸ Σατανᾶ αὐτὸν ἂν τολμήση νὰ πατήση τὸ πόδι του στὸ χτῆμα μας. Εἴμαστε ἄντρες, πατέρα, δὲν εἴμαστε γυναῖκες. Ἂς ἔρθει λοιπόν, ὁ καταραμένος Βρυκόλακας...

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Ὕστερα ἀπὸ τὴ συνομιλία μας αὐτή, οἱ γυιοί μου, χωρὶς νὰ περιμείνουν νὰ σηκωθῶ ἀπ' τὸ κρεββάτι, συνεννοήθηκαν κι' ὠργάνωσαν μόνοι τους τὴν ἄμυνα τῆς ἐπαύλεως. Ἦσαν ἀποφασισμένοι νὰ πολεμήσουν λυσσασμένα μὲ τὸ Βρυκόλακα καὶ νὰ τὸν ἐξοντώσουν...

Ἀλλοίμονο ὅμως!... Ὁ Θεὸς ἔπαψε νὰ μᾶς βοηθᾶη καὶ νὰ μᾶς ἐπιβλέπη κι' ἡ καταστροφή μας ἦρθε ραγδαία, τρομερή, ἀπερίγραπτη...

Πέρασαν μερικὲς ἀκόμα ἡμέρες. Ὁ Βρυκόλακας δὲν εἶχε φανεῖ. Μᾶς εἶχε ξεχάσει; Ὄχι βέβαια. Αὐτὸς δὲν ξεχνοῦσε εὔκολα. Θὰ μᾶς ἐκδικιόταν...

Μιὰ νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου τὸ Δημήτρη.

Τί φριχτὸ ὄνειρο, Θεέ μου!...

Ἤρθε καὶ στάθηκε πλάϊ στὸ κρεββάτι μου ὁλόγυμνος... Τὸ κορμί του ἤτανε σκελετωμένο... Τὰ μαλλιά του μακρυὰ κι' ἄταχτα... Ἡ κόχες τῶν ματιῶν του ἀδειανές...

Στὸ στῆθος του ὑπῆρχε ἀνοιχτὴ ἡ πληγὴ ποὺ τοῦ εἶχε κάνει ὁ Βρυκόλακας, γεμάτη αἷματα καὶ σαπίλα!...

Στάθηκε ἔτσι τρομερὸς κι' ἀπαίσιος πλάϊ μου, μ' ἐκύτταξε μὲ τ' ἀδειανά του μάτια ὥρα πολλὴ κι' ὕστερα σήκωσε τὸ κοκκαλιάρικο χέρι του, μοῦδειξε πέρα μακρυά.

Τί ἐσήμαινε αὐτό;...

Τὸν κύτταζα τρομαγμένος, μὲ τὴν ἀναπνοὴ σταματημένη κι' ἐπὶ τέλους ἄκουσα τὴ βραχνή, ὑπόκωφη φωνή του, ποὺ φαινόταν σὰν νὰ ρχότανε ἀπ' τὸν ἄλλο κόσμο.

— Φῦγε... φῦγε ὅσο εἶνε ἀκόμα καιρός!... ἔλεγε ἡ φωνὴ αὐτή.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ξύπνησα λουσμένος στὸν ἱδρῶτα. Ἔτρεμα σύγκορμος. Μοῦ ἦταν ἀδύνατον πειὰ νὰ κοιμηθῶ.

Σηκώθηκα, φόρεσα τὸ πανωφόρι μου, πῆρα τὸ ὅπλο μου κι' ἔκανα ἕνα γύρο στὸ σπίτι.

Ὅλα ἦσαν ἥσυχα...

('Ακολουθεῖ)